

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 122/03

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. Š., N. Z., zastúpeného advokátom JUDr. V. L., N. Z., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36 písm. b) v spojení s čl. 12 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 19 ods. 1, 2, 3 a čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pri jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. Š. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2003 doručená sťažnosť JUDr. J. Š., N. Z., (ďalej len „navrhovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. V. L., N. Z., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 35 ods. 3, čl. 36

písm. b) v spojení s čl. 12 ods. 1, 2, 3, 4, čl. 19 ods. 1, 2, 3 a čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) pri jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej aj „polícia“).

Porušenie svojich práv vidí navrhovateľ v nasledovnom, ním opísanom skutkovom stave. Z polície bol prepustený na základe vlastnej žiadosti personálnym rozkazom riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre č. 2 z 24. januára 2001 ku dňu 31. marca 2001, a nie ku dňu 1. júna 2001, ako uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie zo služobného pomeru. Žiadosť o prepustenie zo služobného pomeru údajne podal na základe psychického nátlaku nadriadeného. Rozdiel v dobe prepustenia zo služobného pomeru viedol k podstatnému zníženiu jeho jednorazových aj trvalých nárokov vyplývajúcich zo služby (odchodné, dôchodok etc.).

Proti personálnemu rozkazu o jeho prepustení zo služobného pomeru podal navrhovateľ odvolanie, ktoré prezident Policajného zboru rozhodnutím č. p. KM-27/PK-2001 zo 14. marca 2001 zamietol. V rámci preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania na navrhovateľov podnet minister vnútra rozhodnutím č. p. SPC 484/1-2001 z 25. júla 2001 toto rozhodnutie potvrdil.

Navrhovateľ neuspel ani s podaním zo 4. decembra 2002, ktoré pokladal za návrh na obnovu konania. Prezident Policajného zboru mu listom z 3. marca 2003 doručeným navrhovateľovi 13. marca 2003 oznámil, že jeho návrh nemôže považovať za návrh na obnovu konania v zmysle § 245 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), lebo neuviedol žiadne mimoriadne závažné okolnosti, ktoré nemohol bez svojej viny v konaní uplatniť a ktoré odôvodňujú podstatne priaznivejšie rozhodnutie v jeho prospech, keby sa o nich bol dozvedel.

Navrhovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom zrušil

„1) personálny rozkaz riaditeľ KRPZ v Nitre č. 2/24.1.2001 plk. Ing. J. R. o uvoľnení podľa § 191 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. v platnom znení zo služobného pomeru príslušníka PZ plk. JUDr. J. Š. – 24. 01. 1946 – 197254 vtedy zaradeného v stálej štátnej službe vo funkcii zástupcu riaditeľ Okresného riaditeľstva PZ v Šali, ktorým služobný pomer končil 31. 03. 2001.

2) Rozhodnutie č. p.: KM-27/PK-2001 zo 14. 03. 2001 prezidenta PZ gen. JUDr. J. P., ktorým bolo zamietnuté odvolanie proti rozhodnutiu uvedeného v bode 1.

3) Oznámenie č. p.: SPC-484/1-01 z 25. 07. 2001 ministra vnútra JUDr. Ing. I. Š. o zamietnutí podnetu na mimoriadny opravný prostriedok proti rozhodnutiam uvedeným v bodoch 1. a 2.

4) Žiadosť o doplnenie návrhu na obnovu konania Prezídia PZ PPZ-70-1/VOO-PO-2003 z 24. 1. 2003.

5) Oznámenie prezidenta PZ o nepovolení obnovy konania PPZ – 70 – 3/VOO – PO z 03. 03. 2003“

a priznal mu primerané finančného zadosťučinenia vo výške 10-miliónov Sk a náhradu trov konania.

II.

Pre rozhodnutie ústavného súdu boli zvlášť významné tieto ustanovenia ústavy a iných zákonov:

čl. 46 ods. 2 ústavy:

„Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“

čl. 127 ods. 1 ústavy:

„Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.“

§ 248 zákona č. 73/1998 Z. z.:

„Policajt môže podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným.“

§ 248 ods. 2 písm. d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“):

„Súdy ďalej nepreskúmajú..... d) rozkazy funkcionárov ozbrojených síl a ozbrojených zborov.“

Pri rozhodnutí ústavný súd nadviazal na svoj právny názor vyslovený v predchádzajúcich rozhodnutiach: „Základnému právu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky preto zodpovedá taký postup súdu, v rámci ktorého skúma nielen formálne znaky (povahu) rozhodnutia predloženého mu na súdne preskúmanie, ale takisto aj či sa toto rozhodnutie svojím obsahom nedotýka niektorého zo základných práv alebo slobôd účastníka konania“ (II. ÚS 50/01 a mutatis mutandis II. ÚS 236/02 a I. ÚS 3/01).

III.

Navrhovateľ sa v žiadnom štádiu konania neobrátil na všeobecný súd, aby sa domáhal ochrany pred porušením svojich práv, ku ktorému došlo podľa jeho mienky pri jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka polície. Podľa zásady subsidiarity zakotvenej v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd má právomoc poskytnúť ochranu pred porušením základných práv a slobôd len vtedy, keď sa jej navrhovateľ nemohol v minulosti, nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať pred všeobecnými súdmi.

V danom prípade je právomoc ústavného súdu vylúčená, lebo navrhovateľ sa mohol domáhať ochrany svojich práv pred všeobecnými súdmi, a to hneď z dvoch dôvodov.

Ustanovenie § 248 ods. 2 písm. d) OSP síce vylučuje rozkazy funkcionárov ozbrojených síl a ozbrojených zborov zo súdneho preskúmania a o prepustení navrhovateľa zo služobného pomeru sa rozhodlo personálnym rozkazom funkcionára polície, ustanovenie § 248 zákona č. 73/1998 Z. z. však výslovne priznáva policajtovi právo podať na súde návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia vydaného nadriadeným. Zo zaradenia § 248 na záver dvanástej časti zákona č. 73/1998 Z. z. nazvanej „Konanie vo veciach služobného pomeru“ vyplýva, že sa vzťahuje aj na rozhodnutia (personálne rozkazy) o prepustení zo služobného pomeru. Paragraf 248 zákona č. 73/1998 Z. z. je lex specialis vo vzťahu k § 248 ods. 2 písm. d) OSP, a teda má prednosť pred všeobecným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku. Navyiac, zákony sa vykladajú tak, aby ich výklad umožňoval čo najširšiu ochranu základných práv a slobôd.

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku alebo iných zákonov, ktoré vylučujú niektoré rozhodnutia orgánov verejnej správy zo súdneho preskúmania, nemôžu vylúčiť z preskúmania všeobecnými súdmi rozhodnutia, ktoré sa týkajú základných práv a slobôd. Vyplýva to z čl. 46 ods. 2, druhej vety ústavy, podľa ktorej „Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd“. Ak boli v súvislosti s prepustením navrhovateľa zo služobného pomeru porušené jeho základné práva a slobody, tak právomoc rozhodovať vo veci mali všeobecné súdy (II. ÚS 50/01, II. ÚS 236/02, I. ÚS 3/01).

Nedostatok právomoci ústavného súdu rozhodnúť o navrhovateľovej sťažnosti nemožno odstrániť. Preto ústavný súd nevyzýval navrhovateľa ani na upresnenie petitu sťažnosti, ani neriešil otázku, či možno oznámenie prezidenta Policajného zboru č. p. PPZ 70-3/VOO-PO-2003 doručené sťažovateľovi 13. marca 2003 považovať za právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky,

o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), od ktorého začína plynúť dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd neskúmal ani to, či navrhovateľom opísaným skutkovým stavom možno zasiahnuť do všetkých základných práv a slobôd, ktorých porušenie namieta.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2003